

Jak vypadali před 100 lety...

Saluki

Většina z nich do konce 20. století existuje v podobě přírodních, oficiálně neregistrovaných plemen, známých ponejvíce pod souhrnnými názvy jako tazy, shami atd. Saluki je sice nazývána perským chrtem, neboť nejtypičtější představitelé této formy pocházejí z území Íránu a Turkestánu, mohla by však být stejně zvána chrtem arabským a to výstižněji než v případě vlastně „africké“ sloughi z Maroka. Standard uvádí možnost, že název plemene saluki je odvozen od jména královské dynastie Seleukovců, jejichž říše se v letech 300 až 50 př. n. l. rozkládala od Hindu až po Středoziemní moře; údajně podporovali chov psů s třásněmi dlouhé srsti. Tehdejší intenzivní provoz karavan se zasloužil o rozšíření plemene v celé říši. V tak velké oblasti rozšíření se vyvinuly různé typy, jež se navzájem liší velikostí i délkou a hustotou praporeců.

Brehm připomíná, že Peršané užívají chrtů - kteří se velice podobají africkým - také k honbě, hlavně na antilopy. Přidružují k nim své sokoly. „Všichni vznešení Peršané vášnivě lnou k těmto smíšeným štvanicím a nasazují i život při krkolomných jízdách. Jakmile spatří na rovině sajku, pustí loveckého sokola, aby vzletěl; ten dohání přehající zvíře a prazvláštním způsobem ho zastaví: obratně se vyhne bodnutí ostrým rohem, sletí šikmo shora dolů na hlavu antilopy, zatne pevně své mocné spáry a zadrží ji, než přispěchají chrti.“ Byli používáni i k lovu divokých vepřů a rychlých a odvážných divokých oslů.

Do Evropy, přesněji do Anglie, se první saluki dostala v roce 1840 díky siru Hamiltonu Smithovi. Jako rarita byla umístěna v zoologické zahradě Regents Park. Přesto někteří odborníci nalézají chrtu tohoto typu nebo dokonce přímo saluku již na obraze Paola Veronese (1528 - 1588) Kristus v domě Šimona Farizeje. Na konci 19. století dovezl do Německa saluki hrabě von der Schulenberg, atašé německého velvyslanectví v Teheránu. V roce 1895 dovezla pár perských chrtů lady Florence Amherstová, v témže roce byl další pár umístěn v pařížské Jardin d'Acclimation. Přes značný zájem a oblibu nebyl v Británii tento chrt oficiálně registrován před rokem 1923, kdy byl v Anglii založen chovatelský klub. *Michal Císařovský*

Rovinaté polopouštní, stepní i pouštní oblasti Střední Asie od Kaspického moře, Turkestánu a Tádžikistánu přes Afghánistán, Írán, Anatolii a Sýrii až po Egypt daly vzniknout výraznému typu chrtu, který při zachování základních a pro tuto část světa charakteristických morfologických znaků vytváří mnoho místních forem.

Jak vypadali před 100 lety...

Angličané nikdy neakceptovali plemeno sloughi, chrty tohoto typu zahrnují pod jediné plemeno – saluki; na fotografii z roku 1926 skupina Iraq Salukis chovatelky S. Kerrisonové z Shipton-under-Wychwood

Šampion Zobied a jeho bratr Farhan ze slavného Amherstia Kennel Hon. Florence Amherstové

Reálná Saluka jménem Zillah, zobrazená ve fiktivní arabské krajině, byla chována v londýnské ZOO; obraz dvouletého psa ve zbarvení black and tan byl v roce 1832 publikován v New Sport Magazine

Studie hlav šampionů Tarzana, Hassana a Hamy of Ruritania

Pes Ghalib el Saluk (DWZB 102) z chovu slečny G. Lindroth z Badenska

V Německu patřil k prvním chovatelům plemene saluki dr. Fr. König z Berlína; psi z jeho chovatelské stanice el Saluk ve zbarvení black and tan Kelb al Saluk a jeho otec šampion Marduk el Saluk (číslo zápisu 63 v německé plemenné knize chrtů DWZB) na snímku z roku 1921

